

Boží plán spasení a soudu

Štefan Kotlár

Přehled biblických událostí

„Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil celý svět. On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očistění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.

V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vší moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.

Toto spasení hledali a po něm se ptali proroci, kteří prorokovali o milosti, která je vám připravena; zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti ukazuje duch Kristův v nich přítomný, když předem svědčí o utrpeních, jež má Kristus vytrpět, i o veliké slávě, která potom přijde. Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. (Ježíše Krista)

Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven.

Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“

(Bible: Židům 1:1-3 Efezským 1:4-10, 1. Petr 1:10.11, 1 Janův 1:1-3, 2 Korintským 5 :19. 20)

Evangelium

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“

(Bible: Evangelium Jana 17, 3)

Vážení čtenáři, evangelium (dobrá zpráva), se zvěstuje více než dva tisíce let. Za posledních desetiletí se šíření evangelia velice rozmohlo a to skrze různá média. A navíc; Jak křesťané tak i vy coby nevěřící máme možnost plně porozumět pravému významu evangelia.

Zřejmě každý slyšel zprávu o Ježíši, který se narodil z Marie, žil dokonalým životem, zemřel za hříchy světa a pak vstal z mrtvých a byl vzat do nebe. **„A každý, kdo této zprávě uvěří, bude spasen“**. To je velice důležitá zpráva. Jsem si zcela jistý vážení čtenáři, že i vy jste měli příležitost vyslechnout si tuto nabídku spasení. Cílem této brožurky je vysvětlit vám základní principy evangelia a jeho právy význam, a to v naději, že svá přesvědčení přehodnotíte pro vaše spasení.

Evangelium je o Božím záměru s tím to světem, o postoji člověka vůči Bohu, o záchraně člověka a obnovení všeho, podle Božího záměru. Zároveň evangelium staví každého člověka před jeho vlastním rozhodnutím. Život věčný nebo věčná smrt. Smyslem evangelia je věčný život.

Kdyby totiž křesťanství záviselo jenom na šíření evangelia a ne na jeho pravém významu, jistě bych byl nevěřícím, jako jste i vy, vážení čtenáři. Evangelium vede k samotnému Bohu a to skrze poznání Ježíše Krista. Bůh naplánoval spasení tohoto světa i jeho soudu. Ten zjevil a stále zjevuje prostřednictvím Izraelského národa, aby bylo zřejmé celému světu, že On je a zároveň se nechává skrze svůj plán poznávat, aby naše víra nebyla marná. Evangeliem se tedy zvěstuje to, co bylo staletí zaslíbeno a v daném čase se naplnilo. To je ta dobrá zpráva. Izraelský národ zapisoval v průběhu staletí Boží zaslíbení a to na základě svých zkušeností. Psaným zkušenostem říkáme slovo Boží nebo bible. Rozhodně se nemylte, když říkáte, že Bůh není. Bůh nenechal tento svět na pochybách v tom smyslu, že by se o něm nemělo vědět. Kdyby totiž nechal zjevit svůj záměr jenom na psaném slovu, stěžil by Ho někdo poznal. Proto dal izraelskému národu ceremoniální obřady a s tím související zákony a ustanovení. Samotné obřady mají historické pozadí, avšak byly Bohem navrženy tak, aby jejich průběh nesl prorockou vizi. Izraelský národ musel tyto obřady striktně dodržovat, aby se v daném čase poznal jejich duchovní význam.

„Jistě jste už slyšeli o milosti, kterou mi Bůh podle svého plánu svěřil pro vás, když mi skrze zjevení dal poznat tajemství, o němž jsem se už krátce zmínil dříve. Během čtení budete sami moci poznat, jak rozumím Kristovu tajemství, které Bůh v předchozích dobách lidem neodhalil, ale nyní je skrze Ducha zjevil svým svatým apoštolům a prorokům: že totiž pohané jsou skrze evangelium spoludědicové, součásti téhož těla a spoluúčastníci jeho zaslíbení v Kristu Ježíši.“ (Bible: Efezským 3:2-6)

Bůh skrze tyto obřady a služby zviditelnil svůj plán spasení a soudu. Navíc byly doprovázeny prorockými projevy. Dokud však nebylo Boží zaslíbení naplněno, nemohl být poznán jeho duchovní význam. Boží zaslíbení se netýkalo jenom izraelského národa, ale jak jste již četli, tak celého světa. Poté co se naplnilo Boží zaslíbení, byl lidem zjeven význam těchto obřadů. To proto, aby nikdo nemohl tvrdit, že Ježíš Kristus je pouze historická postava, a ne ten, jenž byl staletí zaslíbený jako Spasitel světa. Víte přece, co se říká: Spasitelem světa může být každý. Avšak daná zaslíbení se vztahují jen na jednoho. A chcete-li, tak ona zaslíbení, jež byla staletí předkládána, jsou historickým podkladem, že pouze Ježíš Kristus je Spasitelem světa. To je pravý význam evangelia. Dobrá zpráva o tom, že ona, zaslíbení, jež byla staletí předkládána, se v určený čas, naplnila. Každý kdo v toto evangelium uvěří a žije podle něj, spasen bude. Od pátého století bylo striktně zakazováno šíření pravého významu evangelia a to Římsko katolickou církví. Od roku 1844 se šíření evangelia opět začalo šířit do celého světa. Chci vás, vážení čtenáři seznámit s obřadním svátkem, který se jmenuje „Den smíření“. Ten to obřadní svátek nemá historické pozadí a jeho obřadní průběh byl navržen rovněž Bohem.

Izraelité dodnes slaví tento svátek stejně, jako i ty, které zaslibovaly Ježíšův první příchod. Než vás seznámím s tímto svátkem, je nutné, abych napřed napsal několik témat, abyste snaze mohli pochopit význam evangelia.

Otroci hříchu

„Hrozně mě urážíte, praví Hospodin. "Jak tě urážíme?" ptáte se. Říkáte: "Sloužit Bohu je k ničemu! Co z toho máme, plnit jeho úkoly a chodit před Hospodinem zástupů jako truchlíci? Proto říkáme: Blaze nadutcům! Nejlépe se vede zločincům - pokoušejí Boha, ale trestu uniknou."

(Bible: Malachiáš 3:13-15)

Tím to tématem rozhodně nechci nikoho posuzovat. Vážení čtenáři, to je to, co nám Bůh každý den sděluje, že součástí evangelia je; uvědomit si svůj hříšný stav. Chce, abychom pochopili a zároveň si uvědomili, že vše, co Bůh stvořil, bylo dokonalé a neslo Jeho věčné vlastnosti. Včetně člověka.

My jsme se však této věčnosti zřekli, když jsme se rozhodli žít podle našich představ a svědomí.

Bez ohledu na to, čemu věříme, Bůh ponechává, aby každé naše rozhodnutí bylo prověřeno důsledky. To proto, abychom si uvědomili, že jsme nedokonalí, tedy hříšní. Je velice smutné, že člověk si tento stav vykládá jako přirozený. Podřizujeme se určitým systémům, a to nás vede zcela zapomenout, kým jsme a kam patříme. Stali jsme se otroky vlastních představ, že bude líp, a proto degradujeme své vlastnosti k dosažení svých cílů. Abyste to pochopili, je pro vás důležité vědět, že Bůh se neztotožní s ničím, co není dílem jeho dokonalosti. Naopak usiluje a bude usilovat o nápravu všeho, čeho jsme se zřekli. A ne jenom my. Avšak pro nás usiluje o záchranu člověka, nikoli o jeho zatracení. Proto se nám nechává poznávat, abychom nebyli k tomuto tématu lhostejní. Usiluje, abychom se vrátily zpět k ryzím lidským vlastnostem, jenž zobrazovaly Jeho samého. Rozhodně až

budeme všichni stát před ním, nikdo neřekne; „Dnes to slyším poprvé.“

Celá bible různými způsoby zjevuje Jeho dokonalé vlastnosti, které z cela převyšují ty naše, a přesto se k nám sklonil skrze svého Syna, aby to,co bylo léta zaznamováno do knih, mohli současníci té doby spatřit na vlastní oči. Bůh předložil prvním lidem možnost záchranu. A nejenom prvním lidem, ale celému světu Bůh předkládá svůj plán spasení i soudu.

Svatostánek – chrám Boha živého

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: "Řekni synům Izraele, Ať mi udělají svatyni, abych přebýval uprostřed nich.

Příbytek a veškeré jeho vybavení uděláte přesně podle vzoru, jenž ti byl ukázán na hoře.

(Bible: Exodus 25:1.2.8.9a.40b)

Důležitým aspektem evangelia je ukázat lidem samo nebe. Tím myslím to, co se v nebi odehrává pro záchranu člověka.

Bůh odhaluje celému světu svůj plán spasení, který předkládá ze svého trůnu v nebesích. Skrze tento svatostánek a služby konané v něm, má být zjeveno, že to, co izraelský národ celá staletí vykonává, je symbolem nebo předobrazem toho, co se ve skutečnosti děje v nebi. Bůh neopustil člověka od počátku stvoření. Od chvíle, kdy se člověk rozhodl žít nedokonalým způsobem života, tak Bůh usiluje o jeho záchranu. A co víc, svůj plán navrhnul tak, aby se i člověk mohl podílet na spáse celého světa. První svatostánek byl postaven na Sinajské poušti v letech 1512 př.n.l. Mojžíš dostal veškeré instrukce jak má svatostánek vypadat včetně jeho vybavení. Izraelité nesměli na rozdíl od jiných národu stavět svatostánek nebo chrám dle svých představ. Ten to národ si měl uvědomit a doslova vryt do svých srdcí, že Bůh, který si je zvolil, není jako jiné božstvo, které si mohli národy zobrazit dle svých představ a stavět jim chrámy podle svých úvah. Obraz, který Mojžíš viděl na Sinajské hoře, zjevil praví Bůh, a ne nějaké smyšlené božstvo. Svatostánek nebyl určený k uspokojení Boha, ale skrze určené služby měla být zjevená přímluvná služba Ježíše Krista, a skrze zákony a ustanovení Jeho svátost.

Pozemská svatyně byla obrazem nebeské svatyně a vyjadřovala přítomnost všemohoucího Boha. Proto Izraelité nesměli obětovat zvířata, kde se jim líbí, ale museli je přivést do nádvoří svatostánku. Všechny bohoslužby i svátky, které byly nařízené Bohem, se prováděly právě tam. Jakékoliv obětování, mimo svatyni, bylo považováno za modloslužbu. I druh zvířat nesměl být obětován dle libostí izraelského národa, ale to, co určil Bůh, směli obětovat i jíst.

„Vyhledávejte místo, které si Hospodin, váš Bůh, uprostřed vašich kmenů vyvolí za příbytek a kde umístí své jméno. Tam chodte a tam přinášejte své zápalné a pokojné oběti, své desátky, obětní příspěvky z práce svých rukou, své slíbené i dobrovolné oběti a prvorozené ze svého skotu i

bravu. Tam se svými rodinami jezte před Hospodinem, svým Bohem, a radujte se z veškerého díla svých rukou, v němž ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal.

Měj se na pozoru, abys neobětoval své zápalné oběti na kterémkoli místě, které by sis sám vyhlédl.

Pouze na místě, které si Hospodin vyvolí v jednom z vašich kmenů, tam smíš obětovat své zápalné oběti a budeš dělat vše, co jsem ti přikázal.“ (Bible: Deut. 12:5-7,13.14)

Služby a svátky, které se konali ve svatostánku měly vizi na budoucí události, které měly a také mají přijít.

Svatostánek později chrám je ústředním historickým bytím Izraelského národa. Okolní národy se tak mohli seznámit s náboženstvím toho to národa a co víc, mohli porozumět Božímu záměru s tím to světem. Svatostánek se dělil na tři části, jenž mají význam v dějinách toho to světa, aniž by jste si to chtěli připustit. Nádvoří a svatyně. Ta se dělila na dvě části. Svatyně a nejsvětější svatyně. Ta byla oddělena oponou.

Oběť za hřích

„Toto pak budeš přinášet na oltáři: každodenně dva jednorocní beránky. Jednoho beránka přineseš ráno a druhého beránka přineseš navečer. Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovčí nebo z koz. Tuto každodenní zápalnou oběť budete přinášet u vchodu do stanu setkávání před Hospodinem po všechna vaše pokolení. Tam se s vámi budu setkávat, abych tam k tobě mluvil. Budu se tam setkávat se syny Izraele a místo bude posvěceno mou slávou.“

(Bible: Exodus 29:38.39, Exodus 12:5, Exodus 29 :42. 43)

Obětování zvířat bylo ve starověku zcela běžnou záležitostí. Lidé tak mohli žít v naději, že tak zvané božstvo jim požehná v jejich každodenním životě. Ve starověku bylo přirozeností věřit v něco nebo v někoho, co má nebo může mít vliv na každodenní život člověka. S tím se pojí i pověřivost a různé tradice. Některé tradice se zachovali dodnes. Jenom se u nich změnil pohanský přívlastek za křesťanský.

Věřící lidé ve starověku také obětovali, a však ne s prospěchářství. Museli obětovat za svůj hříšný stav. Kdykoli chtěl věřící člověk rozmlouvat s Bohem a chtěl, aby Bůh jeho

modlitbu akceptoval, tak musel nejdřív obětovat.

„Podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění.“ (Bible: Židům 9:22)

Prolitá krev v níž je život byla smířcím aktem mezi dvěma stranami a zároveň pečetí smlouvy o vzájemném vztahu a soužití mezi oběma stranami. Záštitou této smlouvy byla sepsána kritéria, na kterých se obě strany shodly. Chtěl-li si člověk udržet tento vztah s Bohem, musel dvakrát denně obětovat a přitom žít podle Božích kritérií. Porušením těchto zásad, Bůh od člověka odešel. Byl ponechán vlastnímu osudu. Počátkem Božího plánu bylo, aby si člověk uvědomil, že bez zástupné oběti, nemůže nastat smíření mezi člověkem a Bohem. To je jediná cesta jak odsoudit hřích a zároveň člověka zachránit. Člověk si měl uvědomit, že hřích není odpustitelný bez zjevného důsledku. A důsledkem je smrt! Člověk se zřekl přirozených vlastností v domnění, že bude moudrý jako Bůh a neuvědomil si, že tím zapřel a opustil svého Stvořitele.

Podstatou evangelia je, že za hříšníka byla prolitá nevinná krev. A smyslem této oběti je, aby se člověk mohl vrátit zpět ke svému Bohu. A tak se v určeném čase zjevuje jeden spravedlivý a umírá za hříchy světa. Ježíš Kristus zemřel za hříchy světa a třetího dne vstal z mrtvých.

Než se však mohlo toto evangelium hlásat po celém světě, Bůh předem připravoval na tuto událost celý svět a to formou ceremoniálních obřadů. Když byl izraelský národ na Sinajské poušti, kde přebýval čtyřicet let, dal jim Bůh různé zákony a ustanovení tykající se obřadních ceremonií. Skrze oběť je prokázána Boží spravedlnost tedy soud nad hříšníkem a zároveň Boží milost, protože On si zvolil oběť, kterou potrestá, abychom mi byly ospravedlnění. Pokud se tedy člověk dopustil hříchu, musel přijít s obětním zvířetem, které

muselo být zcela zdravé. Vstoupil do nádvoří svatostánku ke knězi. Ten zvíře prohlédl, je-li zcela zdravé. Pokud bylo knězem schváleno, vložil člověk ruce na hlavu oběti a vyznal svůj hřích. Tím byl hřích přenesen na zvíře.

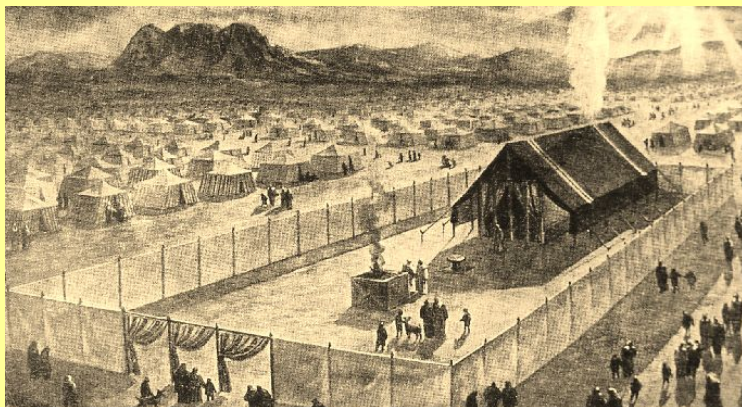
Tímto aktem byl člověk ospravedlněn. Počátek spravedlnosti, není jenom žít tím to životem, ale dát také najevo nelibost ke všemu zlému. Proto musel člověk ono zvíře, jenž nese v dané chvíli jeho hřích, zabít.

Kněz vezme z oběti trochu krve do misky a pak zvíře položí na obětní oltář a spaluje jej jako oběť zápalnou. Bůh tak odsuzuje hřích i jeho nositele.

„Hustý mrak jej obklopuje, právo a spravedlnost jeho trůn podpírá. Předchází jej prudký plamen (svátost-sláva), spaluje protivníky kolem dokola!“ (Bible:Žalmy 97:2.3)

S krví toho zvířete vchází do svatyně, kde sedmkrát stříkne krev na oponu. Poté vychází ven, k obětnímu oltáři, kde prstem omočí čtyři rohy zápalného oltáře, sedmkrát stříkne krev na severní stěnu oltáře a zbytek krve vylije u oltáře na zem. Tím bylo spravedlnosti za dost učiněno. Hřích i jeho nositel byl potrestán a Člověk byl ospravedlněný. Avšak ne zcela. Krev obětních zvířat, jež byla stříkána na oponu, a to každý den, po celý rok, hřichy pouze přikrývaly. To znamená, že Izraelitům byly hřichy dočasně odpuštěny. Každý den po celý rok bylo izraelskému národu těmito obřady připomínáno, že pravý Boží beránek má teprve přijít.

Den smíření

„Hospodin promluvil k Mojžíšovi:

\"Desátého dne téhož sedmého měsíce bude Den smíření. Budete mít svaté shromáždění: budete se pokorně postit a přinášet ohnivě oběti Hospodinu.

Toho dne nebudete dělat žádnou práci, neboť je to Den smíření, kdy budete smířeni před Hospodinem, vaším Bohem. Kdokoli by se toho dne nepostil, bude vyobcován ze svého lidu. Kdokoli by toho dne dělal jakoukoli práci, toho vyhubím z jeho lidu. Nebudete dělat žádnou práci - to je věčné ustanovení pro všechna vaše pokolení, ve všech vašich příbytcích. V tento den za vás bude vykonáno smíření a budete očištěni; před Hospodinem budete čistí ode všech svých hříchů.“

(Bible: Leviticus 23:26-31, Leviticus 16,30)

Tímto svátkem se uzavíral celoroční cyklus obětování a služeb. Jak jste již četli v předešlém tématu, velekněz přinášel každý den po celý rok krev zvířat do první části svatyně, kde ji stříkal na oponu. Tím byly hříchy izraelského národa přikryty, nebo dočasně odpuštěny. Rovněž jste četli, že těmito obřady

nebo svátky, se připomíná budoucí událost, tedy Kristus, který měl přijít. Jaký měl celoroční cyklus význam? Bůh na základě svého zaslíbení, přikrýval hříchy nejenom izraelskému národu, ale celému světu. Tedy od Adama až do prvního příchodu Krista. Nezapomeňte, že služby konané v první části pozemské svatyni, které byly doprovázeny různými prorockými projevy, byly předobrazem skutečné služby Ježíše v nebeské svatyni, ještě než přišel.

„Kdo uvěřil naší zprávě? Komu se zjevila Hospodinova paže? Vyrostl před ním jako proutek, jako kořínek ze země vyprahlé. Nebyl nápadný ani honosný, abychom na něj hleděli, nebylo na něm vidět nic, proč bychom po něm toužili. Opozřený a opuštěný lidmi, muž utrpení a znalý bolestí, jako ten, před kterým tvář si zakrývají, opozřený - proč bychom si ho všímali?

Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe! My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen. On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání - byli jsme uzdraveni jeho ranami!

My všichni jsme jako ovce zabloudili, každý se na svou cestu obrátil, Hospodin ale uvalil na něj provinění nás všech.

Byl zmučen, a přestože trpěl, ústa neotevřel. Na smrt byl veden jako beránek, jak ovce před stříhači oněměl, ústa neotevřel. Vzali jej, aby byl zadržen a souzen; kdo z jeho současníků na to pomyslel? Byl totiž vyťat ze země živých, proviněním mého lidu raněn byl.

Ač měl být pohřben se zločinci, octl se v hrobě s boháčem; nikdy se totiž nedopustil křivdy a v ústech neměl žádnou lest.

Hospodinovou vůlí však bylo trýznit jej, ranit jej trápením: Za vinu když sám sebe obětuje, uvidí potomstvo, bude dlouho živ a Hospodinova vůle skrze něj se zdárně naplní.

Po svém utrpení však světlo uvidí a bude nasycen. Můj spravedlivý služebník mnohé ospravedlní; jejich viny vezme na sebe. A proto mu dávám podíl s mnohými, aby se s

nesčíslnými dělil o kořist, protože sám sebe vydal smrti a počítal se mezi viníky. On to byl, kdo nesl hřích mnohých a za viníky se postavil.“ (Bible: Izajáš 53:1-12)

Průběh obřadů

Svátek Den smíření se konal jednou za rok a to desátého dne měsíce tišri. Což je měsíc mezi zářím a říjnem. Izraelité se devět dní před tímto svátkem museli důkladně připravit. Urovnat své spory a dát si vše do pořádku. Desátého dne, již brzy ráno se museli všichni Izraelité sejít před svatostánkem, kde se začali pokořovat a smiřovat se s Bohem.

„Je dokonáno!“

Velekněz začal s obětováním. Za sebe a svůj dům, (kněží, kteří přísluhovali) obětoval mladého býčka. Za lid izraelský ročního beránka. V ten den se odhrnula opona, která zakrývala nejsvětější svatyni. V této části byla truhla, v níž bylo uloženo desatero přikázání. Proto se jí říkalo truhla smlouvy. Ta byla přikrytá víkem, kterému se říkalo slitovnice. Na ní byly připevněny dva cherubové. Velekněz směl vcházet do té to části svatyně, pouze jednou za rok. Tedy v tomto dni. Velekněz tedy vstupuje s krví mladého býčka do nejsvětější svatyně před truhlu smlouvy. Do té to části svatyně vstupuje i Bůh, v podobě hustého oblaku. Velekněz potře krví čtyři rohy slitovnice, sedmkrát stříkne na stěnu truhly smlouvy a chvějící se pronášel modlitby za sebe i svůj lid. Velekněz musel být bohabojný muž. Musel byt soudný, spravedlivý i milostivý. I tento člověk však potřeboval zástupnou oběť, aby mohl vykonávat tento úřad. Krev mladého býčka nebyla vnesená jenom za něho a jeho dům, ale i za izraelský národ. Tuto výsadu měl pouze velekněz. Když pronášel před truhlou

smlouvy přímluvné modlitby, Bůh v první řadě pohlížel na jeho spravedlnost. Díky jeho spravedlnosti a přímluvy se Bůh zcela smířil s izraelským národem. Jejich hříchy byly zcela odpuštěny.

To se stalo před více než dvěma tisíci lety. Na Ježíši Kristovi se tak naplnila veškerá zaslíbení, jež byla staletí předkládána, a to formou ceremoniálních obřadů a také prorockými projevy.

„Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním; ne díky našim skutkům, ale díky jeho vlastnímu záměru a milosti, kterou nám v Kristu Ježíši udělil před začátkem věků.

Tato milost se nyní projevila v příchodu našeho Spasitele, Krista Ježíše, který zrušil vládu smrti a skrze evangelium zjevil život a nesmrtelnost.“ (Bible: 2 Timoteovi 1:9.10)

Veškeré zákony a ustanovení, jež byla součástí těchto zaslíbení, naplnil svým životem.

Než byl tedy obětován, byl shledán dokonalým, čímž naplnil první smlouvu, kterou Bůh uzavřel s izraelským národem. Jako dokonalý člověk měl tu výsadu vzít hříchy světa na sebe. Proto že to udělal, odsoudil Bůh svého Syna za hříchy světa. Ježíš Kristus se tak stal ručitelem nové a dokonalejší smlouvy mezi Bohem a tímto světem. Bůh se zcela smířil s tímto světem a jako závdavek svého smíření, seslal Bůh na tento svět ducha svatého. Ten má oslovit nevěřícího, aby přijal Krista a věřícího, aby s Kristem setrval až do konce. Skrze toto evangelium má celý svět pochopit význam těchto obřadů, aby poznali toho, který svou moudrostí a milostí usiluje o spásu člověka.

Určený čas

„ Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ (Bible: Daniel 7 :13.14)

Velebněz vyšel ze svatyně, aby přijal od lidu dva zdravé kozly. Losem pak určil, který kozel bude pro Hospodina a který pro Azazela (Satana). Kozel určen pro Hospodina byl obětován a s jeho krví vešel velekněz opět do nejsvětější svatyně, aby se postavil před Bohem. S krví kozla naložil stejně, jako s krví býčka. Přitom opět pronášel modlitby. Krev kozla nebyla určena za hříchy lidu izraelského, nýbrž k očištění celé svatyně od hříchů, jež byly po celý rok do svatyně vnášeny.

Kozel určený pro Hospodina, ukazuje na vzkříšeného Ježíše Krista, který předstupuje před svého Otce do nebeské svatyně a zahajuje coby pravý velekněz přímluvnou službu za ty, kteří přijali a přijímají evangelium do svého života. Ježíš je

v nebeské svatyni a zahájil dílo spasení a zároveň očištění nebeské svatyně.

„Kristus přece nepřišel do svatyně udělané rukama (jež je pouhým zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. Také tam nepřišel proto, aby se obětoval znovu a znovu, jako když velekněz každoročně vchází do nejsvětější svatyně s cizí krví

(to by pak musel od stvoření světa trpět už mnohokrát), ale ukázal se teď na konci věků, aby svou obětí jednou provždy smazal hřích.

Lidem je určeno jednou zemřít, a potom je čeká soud.

Právě tak se Kristus jednou obětoval, aby sňal hříchy mnohých, a podruhé se ukáže ne už kvůli hříchu, ale pro spásu těch, kdo na něj čekají.“ (Bible Židům 9:24-28)

Jak to probíhá? Soudním procesem. Bůh nejdřív začal od své svatyně. Tedy soudní proces se začal u věřících. Stejně jako Izraelité, kdy se v „Den smíření“ pokořovali před svatostánkem, Bůh prověřoval každého jednotlivce. Tak i v nebesích je každý jednotlivec prověřován, jak nakládal s vírou, která mu byla svěřena. Měřítkem pro každého křesťana je desatero přikázání, jež je svědectví Ježíšovo. Každý, kdo bude Bohem uznán, jeho jméno se zapíše do knihy věčného života. Jedno mějte na paměti; Evangelium se nebude zvěstovat věčně. Vždyť jaký by to mělo smysl. Uvědomte si, že Bůh usiluje vrátit vše do původního stavu tak, jak to bylo na počátku. Bůh rozhodně nedopustí, aby jeho dokonalá svátost byla potupována na věky. A navíc i toto je evangelium, že tomuto světu byl dán čas milosti k záchraně mnohých.

„Pečlivě dbejte na to, jak žijete: nechovejte se jako hlupáci, ale jako moudří lidé. Využívejte svěřený čas, protože doba je zlá. (Bible: Efezským 5 : 15. 16,)

Konec doby milosti

„Potom mi řekl: "Nezapečet'uj slova proroctví této knihy, neboť ten čas je blízko. Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní. Spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje." (Bible: Zjevení Janovo 22 : 10. 11)

Když byla celá svatyně očištěná od hříchu, vyšel velekněz ven ze svatyně, aby očistil obětní oltář. Kdyby ve chvíli, co velekněz vyšel ze svatyně, přišel někdo z lidu, který se opozdil, a chtěl mít účast na tomto obřadu, nebylo už možné, aby velekněz začal obřad znovu. Jeho přímluvy i služba byly Bohem přijaty za dostačující a proto už nebyl důvod, aby v nejsvětější svatyni setrval. Takový opozdilec byl buď nadobro vyhnán z lidu izraelského anebo byl usmrčen. Zatímco se lid pokořoval před svatostánkem a smířoval se s Bohem, on se věnoval svým potřebám, které upřednostnil nad věčným životem.

Velekněz odešel ze svatyně, protože byla očištěná od hříchů. Čas milosti se skončil. Každý, kdo se nacházel před svatostánkem, zůstal v tom stavu, v jakém byl, v čase, kdy byl velekněz uvnitř svatyně. Ti z lidu, co se upřímně pokořovali a přijali smíření, zůstali svatí. Onen opozdilec znal ustanovení tohoto svátku a byl si vědom i důsledků porušení těchto ustanovení.

Obřad „Den smíření“ nese prorockou vizi na průběh dějin celého světa. Ačkoli samotný obřad trval jeden den, jeho

duchovní posláni se nese až do dnešních dnů a ponese se až do úplného naplnění. Tak to bude i s každým člověkem, který evangelium vědomě odmítá anebo jej nepřijal zcela upřímně. Jakmile Pán Ježíš ukončí službu v nebeské svatyni, skončí se doba milosti. Duch svatý bude odňat z tohoto světa a každý člověk zůstane v tom stavu, v jakém je.

„Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní. Spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje.“

Co to znamená? Lakomec zůstane lakomcem, ateista i kdyby chtěl, nebude už možné aby přijal pravé evangelium. Upřímně věřící člověk zůstane v tom stavu v jakém byl, když byl Ježíš v nebeské svatyni. Více než dva tisíce let se zvěstuje evangelium o tomto smíření, takže žádný opozdilec nebude mít výmluvu. Bůh si přeje být poznán a to v pravdě. Nikoliv tak, jak jej znáte. Přeje si, aby naše víra byla naplněna poznáním, a to proto, abychom setrvali v naději, v druhý příchod Ježíše Krista. Mnozí z vás jistě víru v Boha vyznáváte. To ale nestačí. Bůh touží po opravdovém přátelském vztahu, podle Jeho kritérií. Jedině tak setrvá náš přátelský vztah s ním na věky.

„Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni (padlí andělé) tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu?“ (Bible: Jakub 2:19.20)

Pro vaši spásu vám předám jedno znamení, (proroctví) které by měl znát každý, kdo v trpělivosti očekává druhý příchod Ježíše Krista.

Čtěte velmi pozorně!

„A teď ohledně příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu. Bratři, prosíme vás, nenechte se tak snadno vyvádět z míry a lekat, ať už proroctvím, kázáním nebo dopisem (údajně od nás), že prý Pánův den už přišel.

Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. Usadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha! Nevzpomínáte si, že jsem vám to říkal, ještě když jsem byl u vás?

Víte přece, co zatím brání tomu, aby se ukázal dříve, než přijde jeho čas.

Ta nepravost již působí, ale jen skrytě, dokud nebude odstraněn z cesty ten, kdo tomu brání.

A pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš `zabije dechem svých úst` a zničí svým slavným příchodem.

Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila.“
(Bible:2 Tesalonickým 2:1-10)

Apoštol Pavel, věřil, že zjevení, které mu dal Pán se uskuteční za jeho života. A však historicky to je nemožné. V roce 70 po Kristu byl chrám v Jeruzalémě zbořen a dosud nebyl znovu postaven. Nemylte se! Nejedná se o žádný kostel nebo církevní budovu. Pro naplnění toho to proroctví bude v Jeruzalémě znovu postaven chrám Boží. Člověk zatracenec bude mít a již se dlouhá léta prokazuje náboženskou i politickou moc. Ten, který mu brání, aby se projevoval znamenímy a zázraky je Duch svatý. Ten (Duch svatý)bude odstraněn z této země ve chvíli ukončení Bohem dané milosti. Satan se bude moct plně projevit skrze člověka zatracení. Pokud jste četly pozorně biblický text, tak toto proroctví se

naplní před druhým příchodem Ježíše Krista. Evangelium se bude hlásat v moci jako nikdy před tím a bude doprovázeno zázraky. A však bez Ducha svatého. Bez Boží přítomnosti. Bez přimluvy Ježíše. Každý zůstane v tom stavu v jakém byl v době, kdy se Pán ještě přimlouval za spásu člověka. Pouze lid Boží se bude prokazovat vírou a věností.

„Tehdy spolu rozmlouvali ctitelé Hospodina a Hospodin naslouchal a slyšel je. Byla před ním sepsána pamětní kniha o těch, kdo ctili Hospodina a jeho jméno měli na mysli.

Ti budou v den, který připravuji, mým zvláštním pokladem, praví Hospodin zástupů, a já k nim budu laskavý, jako je laskavý otec k synovi, který mu slouží.

Tehdy znovu uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a ničemným; mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo mu neslouží.“

(Bible:Malachiáš 3:16-18)

Apeluji na vás, vážení čtenáři, dokud je čas milosti a Ježíš stojí před svým Otcem. Usilujte se smířit s Bohem.

„Stalo se!“

„Hle - ruka Hospodinova není krátká, aby zachraňovat nemohla, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel!
Vaše viny jsou však překážka mezi vámi a vaším Bohem, vaše hříchy vám skryly jeho tvář, aby neslyšel.
Vždyť máte dlaně potřísněné krví a prsty plné vin; vaše rty mluví samé lži, váš jazyk mumlá podlosti.
Nikdo nevolá po spravedlnosti, nezastává se věrnosti.
Doufají v nicotu, mluví lži, počnou trápení a rodí neštěstí.
Kvilejte, neboť je blízko Hospodinův den, zhouba od Všemohoucího blíží se!

A proto všechny ruce ochabnou, všechna srdce se strachy rozplynou. Budou zděšeni, sevřeni úzkostí, bolestí se budou svíjet jako rodičky. Jeden nad druhým bude ohromen, tváře jim vzplanou plamenem. Hle, Hospodinův den neúprosně přichází s hněvem horlivým a planoucím, aby zemi zcela zpusťošil a vyhladil z ní hříšníky.

Proto mě čekejte, praví Hospodin, v den, kdy povstanu, abych svědčil! Toto je můj soud: Posbírám národy, shromáždím království a vyliji na ně svou prchlivost, všechnu svou rozpálenou zlost. Ano! Žár mé žárlivosti pohltí celou zemi!”

(Bible: Izajáš 59:1-4 Izajáš 13:6-9, Sofonjáš 3 : 8)

Velekněz vyšel ven ze svatyně, aby očistil ještě oltář pro zápalné oběti. Smísil krev kozla určeného pro Hospodina a býčka a potřel tou krví čtyři rohy oltáře. Sedmkrát stříkl na stěnu oltáře a tentokrát, zbytek krve musela být odnesena mimo izraelský tábor. Pak přistoupil ke kozlovi, jenž byl určen pro Azazela. Vložil své ruce na jeho hlavu a všechny hříchy Izraele, tak byly vloženy na hlavu živého kozla. Ten byl určeným mužem odveden mimo izraelský tábor do pouště, kde byl ponechán svému osudu. Kozel nesměl zemřít lidskou rukou.

Dovršením Božího záměru je očištění celého vesmíru a to včetně naší země. Shromážděné národy, jež nepřijaly evangelium, ale i křesťané, kteří nepřijali toto evangelium podle pravého zjevení a poznání, si uvědomí své chybné přesvědčení, avšak ke své škodě. Nebudou totiž stát před veleknězem, který by se za ně přimlouval, ale před Králem králů a Pánem pánů, který vykoná rozsudek tohoto očištění. Společně s nimi bude před Ježíšem stát i satan se svými padlými anděly.

Satan jako původce všeho zlého i všichni padlí andělé, budou před tímto závěrečným rozsudkem zcela sami na této zemi, aby si uvědomili, kam až zašla jejich vzpoura proti všemohoucímu a dokonalému Stvořiteli a Spasiteli světa. To je ten kozel, jenž byl vyhnán do pouště a který nesměl být usmrčen lidskou rukou.

Na věky věků

„Smíření vykoná kněz, který bude pomazán a pověřen ke kněžské službě místo svého otce: oblékne si svatá plátěná roucha, očistí nejsvětější svatyni i Stan setkávání, očistí oltář i kněží, očistí také všechny shromážděný lid.

Toto se vám stane věčným ustanovením. Jednou za rok budou synové Izraele očišťováni ode všech svých hříchů.“ A stalo se, jak Hospodin přikázal Mojžíšovi.“

(Bible: Leviticus 16:32-34)

Na konci onoho dne, kdy bylo vše očištěno tedy posvěceno, postavil se velekněz před Izraelský národ a ve jménu Božího jim požehnal. Ti se pak mohli radovat plných sedm dní. Váženi čtenáři, proces očišťování není zrovna dvakrát příjemné, avšak vede k ryzím hodnotám. Tím si musí projít každý člověk, který zcela upřímně přijímá evangelium do svého života. U takového člověka vyzařuje Ježíšovo svědectví a mzdou je život věčný.

„Král tehdy řekne těm po své pravici: `Poďte, vy požehnaní mého Otce, přijměte za dědictví Království, které je pro vás připraveno od stvoření světa.“ (Bible: Matouš 25:34)

Bez Ježíšovy oběti a jeho přímluvy by nebylo možné dosáhnout spasení. Oběť Ježíše byla dána za celý svět. A však jeho přímluva, očisťuje jenom ty, kteří zachovávají tu to víru. Vážení čtenáři, napsal jsem vám v základě o Božím plánu spasení a soudu. V naději, že se zamyslíte a sami budete usilovat o poznání a důvěryhodnost bible, a tak přijmete evangelium věčného života.

„Blahoslavený; kdo neviděl a uvěřil“

„Předal jsem vám to hlavní, co jsem sám přijal: Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a třetí den byl vzkříšen podle Písem. Ukázal se Petrovi, potom Dvanácti, poté se ukázal více než pěti stům bratrů najednou (někteří už zesnuli, ale většina z nich ještě žije), poté se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům a naposledy ze všech se ukázal i mně, nedochůdčeti. Jsem totiž ze všech apoštolů ten nejposlednější; nezasloužím si ani být apoštolem nazýván - vždyť jsem kdysi pronásledoval Boží církev! Boží milostí jsem ale to, co jsem, a jeho milost ke mně nevyšla naprázdno. Pracoval jsem více než oni všichni, avšak ne já, ale Boží milost, která je se mnou. Toto kážeme - jak já, tak oni - a tomuto jste uvěřili. Když se tedy káže o Kristu, že byl vzkříšen z mrtvých, jak mohou někteří z vás popírat zmrtvýchvstání? Jestliže není zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus! A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, pak je naše kázání k ničemu; celá vaše víra je k ničemu! Z nás se pak stávají falešní Boží svědkové, protože jsme o Bohu tvrdili, že vzkřísil Krista, jehož nevzkřísil - pokud totiž mrtví nemohou být vzkříseni. Jestliže mrtví nemohou být vzkříseni, pak nebyl vzkřísen ani

Kristus!

A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, vaše víra je marná - ještě jste ve svých hříších.

Pak tedy i ti, kteří zesnuli v Kristu, zahynuli.

Máme-li v Kristu naději pouze pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí.

Kristus ale byl vzkříšen jakožto první ze všech zesnulých. Jako skrze člověka přišla smrt, tak skrze člověka přišlo zmrtvýchvstání.

Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni ožijí. Každý však ve svém pořadí: Kristus jako první, při jeho příchodu pak ti, kdo jsou Kristovi.

Potom přijde konec: až Kristus přemůže veškerou vládu, vrchnost a moc, předá království Bohu a Otcí.

Musí totiž kralovat, než mu Bůh položí všechny nepřátele k nohám.

Poslední nepřítel, jenž bude přemožen, je smrt.

Vždyť "všechno položil k jeho nohám". (Když ovšem říká, že je mu všechno poddáno, je zřejmé, že je to všechno kromě Toho, který mu to poddal.)

Až mu tedy bude všechno poddáno, pak se i sám Syn poddá Tomu, který mu všechno poddal, aby Bůh byl všechno ve všem. Proč my sami každým okamžikem podstupujeme nebezpečí? Při chloubě, kterou mám ve vás v Kristu Ježíši, našem Pánu, prohlašuji, že denně čelím smrti.

K čemu mi to z lidského pohledu je, že jsem bojoval s těmi šelmami v Efesu? Jestliže mrtví nebudou vzkříšeni, pak: "Jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme!"

Neplet' se: "Špatné vztahy kazí mravy."

Opravdu se vzpamatujte a zanechte hříchu. Někteří totiž Boha vůbec neznají - říkám to k vaší hanbě!

(Bible: 1 Korintským 15:3-34)

Kéž vás jeho Duch podle bohatství jeho slávy posilní ve vašem nitru.

Kéž Kristus přebývá skrze víru ve vašich srdcích! Kéž jste zakořeněni a ukotveni v lásce, abyste spolu se všemi svatými mohli postihnout, jaká je šířka, délka, výška i hloubka, a poznat Kristovu lásku přesahující chápání, abyste byli naplněni do veškeré plnosti Boží.

Ten, který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme.

Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši ve všech dobách na věky věků! Amen.

Štefan Kotlár

